

at loven med tilslutning fra finansudvalgene skulle kunne ophæves inden dens udløbstid ved kgl. anordning.

Som begrundelse herfor udtalte *Aksel Møller* (KF) som ordfører for forslagsstillerne ved fremsættelsen bl. a.:

„Motivet for forslagsstillerne til at foreslå, at den pengebinding, som vi har haft i de sidste år, opretholdes, er, at der, hvis loven udløber pr. 31. december, vil ske en *forøgelse af likviditeten i samfundet*. Der har i den økonomiske diskussion af regeringen været givet oplysninger om, hvorledes det forholder sig med denne likviditet. Det viser sig, at der over statsregnskabet og over salg af fremmed valuta, skattebøder, efterbetalinger o. s. v. opsuges netto 250 mill. kr. I øjeblikket er der bundet ca. 350 mill. kr. i bankerne i henhold til den lov, jeg har nævnt for det høje ting. Hvis disse 350 mill. kr. frigives, vil resultatet altså blive det, at likviditeten i samfundet forøges med ca. 100 mill. kr., og dermed er kreditmulighederne stærkt forøget....

Dernæst må man erindre, at *devalueringen* vil virke til at fremkalde en forøget økonomisk aktivitet, og denne forøgede økonomiske aktivitet vil ikke kunne tilfredsstilles, uden at der er mulighed for at tilfredsstille efterspørgslen efter faglært arbejdskraft. Altså er det, der vil ske ved en forøgelse af likviditeten — således som den vil indtræde, hvis regeringens tanke om, at pengebindingsloven skal udløbe, bliver til virkelighed —, at der vil opstå et pres på lønninger og priser, og dette pres kan kun bidrage til en nedsættelse af produktiviteten, til nye sortbørslønninger, nye økonomiske vanskeligheder.

Konsekvensen af en sådan forøgelse af likviditeten i samfundet er endvidere, at staten gennem højere skatter og afgifter må reducere forbruget eller finde udveje til at opmuntre til opsparing, så at den forøgede indkomststrøm i samfundet ikke kommer til at føre til en udvidelse af importen og en nedgang i eksporten og dermed til en vanskeliggørelse af landets handelspolitik.“

Lovforslaget mødte ikke tilslutning hos *handelsministeren*, der ved 1. behandling gjorde gældende, at en opretholdelse af kassebindingsreglerne kunne føre til rentestigning og kreditindskrænkning og derigennem til en forsinkelse af genopbygningen og den tiltrængte rationalisering af det danske produktionsapparat. Den ekstraordinære binding af bankernes kasser blev, udtalte ministeren, „indført under krigen for at hindre, at renten faldt til et ekstremt lavt niveau, og at de store pengemængder, der var hos bankerne, skulle omsætte sig i en overdreven kreditgivning til tvivlsomme projekter,